Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 539/2001

av den 15 mars 2001

om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav

(EUT L 81, 21.3.2001, s. 1)

Ändrad genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**M1**	Rådets förordning (EG) nr 2414/2001 av den 7 december 2001	L 327	1	12.12.2001
►**M2**	Rådets förordning (EG) nr 453/2003 av den 6 mars 2003	L 69	10	13.3.2003
►**M3**	Rådets förordning (EG) nr 851/2005 av den 2 juni 2005	L 141	3	4.6.2005
►**M4**	Rådets förordning (EG) nr 1791/2006 av den 20 november 2006	L 363	1	20.12.2006
►**M5**	Rådets förordning (EG)nr 1932/2006 av den 21 december 2006	L 405	23	30.12.2006

Ändrad genom:

►**A1**	Akt om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska Unionen och om anpassning av fördragen	L 236	33	23.9.2003

Rättad genom:

►**C1** Rättelse, EGT L 29, 3.2.2007, s. 10 (1932/2006)

▼B

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 539/2001

av den 15 mars 2001

om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 62.2 b i i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ([1]),

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ([2]), och

av följande skäl:

(1) Av artikel 62.2 b i i fördraget följer att rådet skall besluta om regler om visering för vistelser som inte är avsedda att vara längre än tre månader, och att det i detta avseende bland annat skall fastställa en förteckning över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och över de länder vars medborgare är undantagna från detta krav. Enligt artikel 61 ingår fastställandet av dessa förteckningar bland de stödåtgärder som är direkt relaterade till den fria rörligheten för personer i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

(2) Denna förordning utgör en utveckling av Schengenregelverket i enlighet med protokollet om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar, nedan kallat Schengenprotokollet. Den påverkar inte de skyldigheter som medlemsstaterna har och som följer av detta regelverk enligt bilaga A i beslut 1999/435/EG av den 20 maj 1999 om fastställande av Schengenregelverket i syfte att i enlighet med relevanta bestämmelser i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och Fördraget om Europeiska unionen fastställa den rättsliga grunden för samtliga de bestämmelser eller beslut som utgör Schengenregelverket ([3]).

(3) Denna förordning utgör en fortsättning av utvecklingen av de bestämmelser om vilka ett utökat samarbete har medgivits genom Schengenprotokollet och rör det område som åsyftas i artikel 1.B i beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket ([4]).

(4) Med tillämpning av artikel 1 i protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning, som fogas till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, deltar inte Irland och Förenade kungariket i antagandet av denna förordning. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i ovannämnda protokoll gäller därför bestämmelserna i denna förordning varken Irland eller Förenade kungariket.

(5) Fastställandet av vilka tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering och vilka tredje länder som är undantagna från

([1]) EGT C 177 E, 27.6.2000, s. 66.
([2]) Yttrande av den 5 juli 2000 (ännu ej offentliggjort i EGT).
([3]) EGT L 176, 10.7.1999, s. 1.
([4]) EGT L 176, 10.7.1999, s. 31.

▼B

detta krav görs genom en väl avvägd bedömning i varje enskilt fall av olika kriterier kopplade bland annat till olaglig invandring, allmän ordning och säkerhet samt Europeiska unionens yttre förbindelser med tredje land, samtidigt som hänsyn också tas till konsekvenserna för den regionala sammanhållningen och ömsesidigheten. En gemenskapsmekanism bör föreskrivas som gör det möjligt att genomföra denna ömsesidighetsprincip, om något av de tredje länderna i bilaga II till denna förordning skulle besluta att medborgarna i en eller flera medlemsstater är skyldiga att inneha visering.

(6) Eftersom den fria rörligheten för medborgare i Island, Liechtenstein och Norge säkerställs inom ramen för avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, omnämns inte dessa länder i den förteckning som återfinns i bilaga II till denna förordning.

(7) För statslösa personer och konventionsflyktingar bör frågan om de är skyldiga att inneha visering eller ej avgöras med hänsyn till det tredje land i vilket dessa personer är bosatta och som har utfärdat deras resehandlingar, utan att detta påverkar de skyldigheter som följer av internationella avtal undertecknade av medlemsstaterna, särskilt den europeiska överenskommelsen om avskaffande av viseringstvång för flyktingar som undertecknades i Strasbourg den 20 april 1959. Medlemsstaterna kan likväl, med tanke på de skillnader som finns mellan nationella regler för statslösa personer och för konventionsflyktingar, avgöra om dessa kategorier av personer är skyldiga att inneha visering, om det tredje land i vilket de är bosatta och som har utfärdat deras resehandlingar är ett av de tredje länder vars medborgare inte är skyldiga att inneha visering.

(8) I vissa fall är ett särskilt viseringssystem motiverat, och då får medlemsstaterna undanta vissa kategorier av personer från skyldigheten att inneha visering alternativt ålägga dem denna skyldighet, bland annat i enlighet med folkrätten eller sedvanerätten.

(9) För att säkerställa öppenhet i systemet och information till berörda personer, skall medlemsstaterna underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de åtgärder som de har vidtagit enligt denna förordning. Av samma skäl skall dessa uppgifter även offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

(10) Villkoren för inresa på medlemsstaternas territorium eller för utfärdande av visering strider inte mot de bestämmelser som för närvarande styr erkännandet av resehandlingars giltighet.

(11) För att se till att den gemensamma viseringsordningen fungerar väl är det enligt proportionalitetsprincipen i artikel 5 i fördraget nödvändigt och lämpligt att använda sig av en förordning för att fastställa förteckningen över de tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och förteckningen över de länder vars medborgare är undantagna från detta krav.

▼M1

(12) Genom denna förordning föreskrivs en fullständig harmonisering i fråga om tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser och tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav.

▼B

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Medborgare i tredje länder som anges i förteckningen i bilaga I skall ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.

▼M5

▼C1

Utan att det påverkar de skyldigheter som härrör från den europeiska överenskommelsen om avskaffande av viseringstvång för flyktingar, undertecknad i Strasbourg den 20 april 1959, skall statslösa och konventionsflyktingar ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser om det tredjeland som de är bosatta i och som har utfärdat deras resedokument är ett tredjeland som anges i förteckningen i bilaga I till denna förordning.

▼B

2. ►M1 Medborgare i de tredje länder som anges i förteckningen i bilaga II skall vara undantagna från det krav som anges i punkt 1 när det gäller vistelser som sammanlagt inte överstiger tre månader. ◄

▼M5
▼C1

Befrielse från viseringsskyldighet skall också omfatta

— de medborgare i tredjeländer som anges i bilaga I till denna förordning och som är innehavare av ett tillstånd för lokal gränstrafik som utfärdats av medlemsstaterna i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1931/2006 av den 20 december 2006 om lokal gränstrafik vid medlemsstaternas yttre landgränser och om ändring av bestämmelserna i Schengenkonventionen ([1]) när dessa innehavare utnyttjar sin rättighet inom ramen för ordningen för den lokala gränstrafiken,

— skolelever som är medborgare i tredjeländer som anges i bilaga I till denna förordning och som är bosatta i en medlemsstat som tillämpar rådets beslut 94/795/RIF av den 30 november 1994 om en gemensam åtgärd som antagits av rådet på grundval av artikel K.3.2.b i fördraget om upprättandet av Europeiska unionen beträffande resmöjligheter för skolelever från tredje land som är bosatta i en medlemsstat ([2]), när sådana elever deltar i en organiserad skolresa tillsammans med en lärare från skolan i fråga,

— konventionsflyktingar, statslösa och andra personer som inte har medborgarskap i något land och som är bosatta i en medlemsstat och är innehavare av ett resedokument som har utfärdats av denna medlemsstat.

▼B

3. Medborgare i nya tredje länder som tidigare utgjorde del av länder som anges i förteckningarna i bilagorna I och II skall omfattas av punkterna 1 och 2 till dess rådet beslutar annat enligt det förfarande som föreskrivs i den relevanta bestämmelsen i fördraget.

▼M3

4. Om något av de tredjeländer som anges i förteckningen i bilaga II inför viseringsskyldighet för medborgare från en medlemsstat skall nedanstående bestämmelser tillämpas:

a) Inom 90 dagar från införandet, eller dess tillkännagivande, skall den berörda medlemsstaten skriftligen underrätta rådet och kommissionen om införandet; denna underrättelse skall offentliggöras i C-serien av *Europeiska unionens officiella tidning*. I underrättelsen skall det anges vid vilken tidpunkt åtgärden skall genomföras och vilken typ av resehandlingar och viseringar det rör sig om.

   Om tredjelandet beslutar att upphäva viseringsskyldigheten före utgången av denna tidsfrist blir underrättelsen överflödig.

b) Kommissionen skall omedelbart efter offentliggörandet av underrättelsen och i samråd med den berörda medlemsstaten vidta åtgärder tillsammans med myndigheterna i tredjelandet i syfte att återinföra undantaget från viseringsskyldighet.

([1]) EUT L 405, 30.12.2006, s. 1.
([2]) EGT L 327, 19.12.1994, s. 1.

▼M3

c) Inom 90 dagar efter offentliggörandet av underrättelsen skall kommissionen i samråd med den berörda medlemsstaten rapportera till rådet. Rapporten får åtföljas av ett förslag om tillfälligt återinförande av viseringsskyldighet för medborgare i det berörda tredjelandet. Kommissionen får även lägga fram detta förslag efter överläggningar i rådet om kommissionens rapport. Rådet skall med kvalificerad majoritet besluta om förslaget inom tre månader.

d) Kommissionen får utan föregående rapport lägga fram ett förslag om tillfälligt återinförande av viseringsskyldighet för medborgare i tredjelandet enligt led c, om den anser att det är nödvändigt. Det förfarande som föreskrivs i led c skall tillämpas på det förslaget. Den berörda medlemsstaten får ange om den vill att kommissionen skall avstå från tillfälligt återinförande av en sådan viseringsskyldighet utan föregående rapport.

e) Det förfarande som avses i leden c och d skall inte påverka kommissionens befogenheter att lägga fram ett förslag till ändring av denna förordning i syfte att överföra det berörda tredjelandet till bilaga I. Om beslut har fattats om en tillfällig åtgärd enligt leden c och d, skall kommissionen lägga fram förslaget till ändring av denna förordning senast nio månader efter det att den tillfälliga åtgärden trädde i kraft. Ett sådant förslag skall också innehålla bestämmelser om upphävande av tillfälliga åtgärder som kan ha införts enligt de förfaranden som avses i leden c och d. Under tiden kommer kommissionen att fortsätta sina ansträngningar för att förmå myndigheterna i det berörda tredjelandet att återinföra undantaget från viseringsskyldighet för medborgarna i den berörda medlemsstaten.

f) Om det berörda tredjelandet upphäver viseringsskyldigheten, skall den berörda medlemsstaten omedelbart underrätta rådet och kommissionen om upphävandet. Denna underrättelse skall offentliggöras i C-serien av *Europeiska unionens officiella tidning*. En eventuell tillfällig åtgärd som har beslutats i enlighet med led d skall upphöra sju dagar efter offentliggörandet i *Europeiska unionens officiella tidning*. Om det berörda tredjelandet har infört viseringsskyldighet för medborgare i två eller flera medlemsstater kommer den tillfälliga åtgärden att upphöra först efter det senaste offentliggörandet.

5. Så länge som det inte föreligger ömsesidighet när det gäller undantag från viseringsskyldigheten med avseende på ett tredjeland enligt förteckningen i bilaga II i förhållande till någon av medlemsstaterna skall kommissionen före den 1 juli varje år med jämnt årtal lägga fram en rapport om situationen för Europaparlamentet och rådet, samt vid behov lämpliga förslag.

▼B

Artikel 2

I denna förordning avses med visering ett tillstånd som utfärdats av en medlemsstat eller ett beslut som fattats av en medlemsstat och som krävs i samband med

— inresa för en vistelse i denna medlemsstat eller i flera medlemsstater, för en tid som sammanlagt inte överstiger tre månader eller i samband med

— inresa för transitering genom denna medlemsstats eller flera medlemsstaters territorium med undantag för flygplatstransitering.

▼M5
▼C1

———————

▼B

Artikel 4

1. En medlemsstat får föreskriva undantag från viseringskravet i artikel 1.1 eller från undantag enligt artikel 1.2 från detta krav för

▼M5
▼C1

a) innehavare av diplomatpass, tjänstepass eller officiella pass eller särskilda pass i enlighet med något av de förfaranden som avses i artiklarna 1.1 och 2.1 i rådets förordning (EG) nr 789/2001 av den 24 april 2001 om att förbehålla rådet geomförandebefogenheter avseende vissa detaljerade bestämmelser och praktiska förfaranden för behandlingen av ansökningar om visering ([1]).

▼B

b) civil besättning på fartyg och luftfartyg,

c) besättning och hjälppersonal vid nödhjälps- eller räddningsflygningar och för annan hjälppersonal vid katastrofer och olyckor,

d) civil besättning på fartyg som trafikerar internationella vattenvägar,

e) innehavare av passersedlar som vissa internationella mellanstatliga organisationer utfärdar för sina tjänstemän.

▼M5
▼C1

2. En medlemsstat får från krav från visering undanta

a) skolelever som är medborgare i tredjeländer som anges i bilaga I men som är bosatta i ett tredjeland som anges i bilaga II eller i Schweiz eller Liechtenstein, när sådana elever deltar i en organiserad skolresa tillsammans med en lärare vid skolan i fråga,

b) konventionsflyktingar och statslösa om det tredjeland där de är bosatta och som har utfärdat deras resedokument är ett av de tredjeländer som anges i bilaga II,

c) medlemmar av väpnade styrkor som reser på uppdrag av Nato eller Partnerskap för fred och som innehar de identitetshandlingar och reseorder som föreskrivs i konventionen mellan parterna i Nordatlantiska fördragsorganisationen om deras styrkors status av den 19 juni 1951.

▼B

3. En medlemsstat får föreskriva undantag från viseringsbefrielsen i artikel 1.2 för personer som utövar avlönad verksamhet under sin vistelse.

Artikel 5

1. Senast tio arbetsdagar efter det att denna förordning har trätt i kraft skall medlemsstaterna underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de åtgärder de har vidtagit med stöd av artikel 3 andra strecksatsen och artikel 4. Ytterligare ändringar av dessa åtgärder skall meddelas inom fem arbetsdagar.

2. De meddelanden som avses i punkt 1 skall i informationssyfte offentliggöras av kommissionen i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

([1]) EGT L 116, 26.4.2001, s. 2. Förordningen ändrad genom beslut 2004/927/EG (EUT L 396, 31.12.2004, s. 45).

▼B

Artikel 6

Denna förordning skall inte påverka medlemsstaternas behörighet att erkänna stater och områdesenheter samt pass, identitetshandlingar och resedokument som utfärdas av deras myndigheter.

Artikel 7

1. Rådets förordning (EG) nr 574/1999 ([1]) skall ersättas av denna förordning.

2. De slutliga versionerna av de gemensamma konsulära anvisningarna och den gemensamma handboken, i den utformning de har efter verkställande kommitténs (Schengen) beslut av den 28 april 1999 (SCH/Com-ex(99)13) ändras enligt följande:

1) Titeln till bilaga I del I i de gemensamma konsulära anvisningarna samt till bilaga V del I i den gemensamma handboken skall ersättas med följande:

   ”Gemensam förteckning över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering för de länder som är bundna av förordning (EG) nr 539/2001.”

2) Förteckningen i bilaga I del I i de konsulära anvisningarna samt i bilaga V del I i den gemensamma handboken skall ersättas med förteckningen i bilaga I i denna förordning.

3) Titeln till bilaga I del 2 i de konsulära anvisningarna och till bilaga V del 2 i den gemensamma handboken skall ersättas med följande:

   ”Gemensam förteckning över tredje länder vars medborgare är undantagna från skyldigheten att inneha visering för de länder som är bundna av förordning (EG) nr 539/2001.”

4) Förteckningen i bilaga I del 2 i de konsulära anvisningarna och i bilaga V del 2 i den gemensamma handboken skall ersättas med förteckningen i bilaga II i denna förordning.

5) Del 3 i bilaga I i de konsulära anvisningarna och del 3 i bilaga V i den gemensamma handboken skall utgå.

3. Verkställande Schengenkommitténs beslut av den 15 december 1997 (SCH/Com-ex (97)32) och av den 16 december 1998 (SCH/Com-ex(98)53, nr 2) skall upphöra att gälla.

▼M1

Artikel 8

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

▼B

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

([1]) EGT L 72, 18.3.1999, s. 2.

▼B

BILAGA I

Den gemensamma förteckning som avses i artikel 1.1

1. STATER

Afghanistan

Albanien

Algeriet

Angola

▼M5
▼C1

_____

▼B

Arabiska Emiraten

Armenien

Azerbajdzjan

▼M5
▼C1

_____

▼B

Bahrain

Bangladesh

▼M5
▼C1

_____

▼B

Belize

Benin

Bhutan

▼M5
▼C1

Bolivie

▼B

Burkina Faso

Burma/Myanmar

Burundi

Bosnien och Hercegovina

Botswana

Centralafrikanska republiken

Colombia

Djibouti

Dominica

Dominikanska republiken

Demokratiska republiken Kongo

▼M2

Ecuador

▼B

Egypten

Ekvatorialguinea

Elfenbenskusten

Eritrea

▼B

Etiopien

F.d. jugoslaviska republiken Makedonien

Fiji

Filippinerna

Förenade Arabemiraten

Gabon

Gambia

Georgien

Ghana

Grenada

Guinea

Guinea-Bissau

Guyana

Haiti

Indien

Indonesien

Irak

Iran

Jamaica

Jordanien

Kambodja

Kamerun

Kap Verde

Kazakstan

Kenya Saint Lucia

Kina

Kirgizistan

Kiribati

Komorerna

Kongo

Kuba

Kuwait

Laos

Lesotho

Libanon

Liberia

Libyen

Madagaskar

Malawi

Maldiverna

Mali

▼B

Marocko

Marshallöarna

▼M5
▼C1

_____

▼B

Mauretanien

Mikronesien

Moldova

Mongoliet

▼M5
▼C1

Montenegro

▼B

Moçambique

Namibia

Nauru

Nepal

Niger

Nigeria

Nordkorea

Nordmarianerna

Oman

Pakistan

Palau

Papua Nya Guinea

Peru

Qatar

Rwanda

Ryssland

Saint Vincent och Grenadinerna

▼M5
▼C1

_____

▼B

Salomonöarna

Samoa

São Tomé och Príncipe

Saudiarabien

Senegal

▼M5
▼C1

Serbien

_____

▼B

Sierra Leone

Somalia

Sri Lanka

▼B

Sudan

Surinam

Swaziland

Sydafrika

Syrien

Tadzjikistan

Tanzania

Tchad

Thailand

Togo

Tonga

Trinidad och Tobago

Tunisien

Turkmenistan

Turkiet

Tuvalu

Uganda

Ukraina

Uzbekistan

Vanuatu

Vietnam

Vitryssland

Yemen

Zambia

Zimbabwe

▼M2

Östtimor

▼B

2. TERRITORIELLA ENHETER OCH MYNDIGHETER SOM INTE ERKÄNNS SOM STATER AV SAMTLIGA MEDLEMSSTATER

Palestinska myndigheten

Taiwan

▼M2

_____

▼M5

▼C1

3. BRITTISKA MEDBORGARE SOM INTE ÄR MEDBORGARE I FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND I DEN MENING SOM AVSES I GEMENSKAPSRÄTTEN:

British Overseas Territories Citizens som inte har rätt till bosättning i Förenade konungariket

British Overseas Citizens

British Subjects som inte har rätt till bosättning i Förenade konungariket

British Protected Persons

▼B

BILAGA II

Den gemensamma förteckning som avses i artikel 1.2

1. STATER

Andorra

Argentina

▼M5
▼C1

Antigua och Barbuda ([1])

▼B

Australien

▼M5
▼C1

Bahamas ([1])

Barbados ([1])

_____

▼B

Brasilien

▼M5
▼C1

Brunei Darussalam

▼M4

_____

▼B

Chile

Costa Rica

▼A1

_____

▼M2

_____

▼B

El Salvador

▼A1

_____

▼B

Förenta staterna

Guatemala

Heliga Stolen

Honduras

Israel

Japan

Kanada

Kroatien

▼A1

_____

▼B

Malaysia

([1]) Undantag från viseringsskyldigheten gäller från det datum då avtal om undantag från viseringsskyldighet träffas med Europeiska gemenskapen.

▼A1

_____

▼M5
▼C1

Mauritius (1)

▼B

Mexiko

Monaco

Nicaragua

Nya Zeeland

Panama

Paraguay

▼A1

_____

▼M4

_____

▼M5
▼C1

Saint Kitts och Nevis (1)

▼B

San Marino

▼M2

_____

▼M5
▼C1

Seychellerna (1)

▼B

Singapore

▼A1

_____

▼B

Sydkorea

▼A1

_____

▼B

Uruguay

Venezuela

2. FOLKREPUBLIKEN KINAS SPECIELLA ADMINISTRATIVA REGIONER

Hongkong SAR (2)

Macao SAR (3)

▼M5
▼C1

3. BRITTISKA MEDBORGARE SOM INTE ÄR MEDBORGARE I FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND I DEN MENING SOM AVSES I GEMENSKAPSRÄTTEN:

British Nationals (Overseas)

_____

(1) Undantag från viseringsskyldigheten gäller från det datum då avtal om undantag från viseringsskyldighet träffas med Europeiska gemenskapen.

(2) Befrielse från skyldighet att inneha visering skall tillämpas endast på innehavare av pass med beteckningen ”Hong Kong Special Administrative Region”.

(3) Befrielse från skyldighet att inneha visering skall tillämpas endast på innehavare av pass med beteckningen ”Região Administrativa Especial de Macau”.